

Els deu comportaments paradoxals del relator en català

Un relat de: [Lluís Pagès](#)

Escriu sense cobrar, esgarrapant temps al descans i en estat de recerca constant.
Tanmateix, es deleix escrivint relats.

Quan presenta el que escriu sempre està exposat a la crítica més ferotge.
Però una sola de favorable fa oblidar-ne cent de funestes.

Si rep elogis, també es guanyarà enveges.
No obstant, li encanta que reconeguïn la seva feina.

El que publica avui, s'oblidarà demà.
Però segueix enviant textos per ser llegits.

Escriure sense embuts i amb transparència el fa vulnerable.
Què millor que ser clar i català?

L'estil més innovador pot ser atacat pels lletraferits més carques.
Els nous reptes són el millor estímul.

El públic pot aplaudir el seu treball, però sempre afavorirà els escriptors consagrats.
Agraeix els reconeixements, per migrats que siguin.

El text que li ha costat més de parir pot ser el més ignorat pels lectors.
En qualsevol cas, segueix escrivint.

Si mai escriu per ajudar algú, aquest algú podria recriminar-li la seva intenció.
Tant se val, l'ajuda; i ho tornaria a fer.

Es buida el cap en un relat, i els lectors el titllen de pèssim.
Malgrat tot, sempre donarà el millor d'ell mateix.